

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **X. P. B.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2025, č. j. CPR-38221-3/ČJ-2025-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2025, č. j. CPR-38221-3/ČJ-2025-930310-V241, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgán I. stupně“), ze dne 6. 10. 2025, č. j. KRP H-96638-14/ČJ-2025-050022-SV. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území členských států“) v délce 1 roku, a to ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států. Správní orgán I. stupně zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovil dobu k vycestování z území členských států do 29 dnů od právní moci daného rozhodnutí, přičemž vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující mu vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Současně se žalobce domáhal toho, aby soud žalované uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V předmětné žalobě žalobce nejprve namítl, že správní orgány náležitě nezjistily skutečný stav věci ve smyslu § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož důkladně zjistily všechny okolnosti svědčící v jeho neprospěch, avšak již opomněly zjistit skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Dále zmínil, že správní orgány porušily též § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy dotčených osob – tj. žalobce a jeho dětí (konkrétně L. B., narozená X, občanka České republiky a K. M. B., narozený X, s trvalým pobytem na území České republiky).
3. Následně žalobce uvedl, že žalovaná nenapravila pochybení správního orgánu I. stupně a dostatečně se nevypořádala s otázkou přiměřenosti učiněného rozhodnutí, a to konkrétně stran proporcionality protiprávního jednání žalobce oproti dopadům do jeho rodinného a soukromého života. K tomu žalobce doplnil, že jediným jeho nezákonným jednáním je neoprávněný pobyt na území, nadto z důvodu toho, aby zůstal v osobním styku s dětmi. Dle žalobce ve věci ani nebylo řádně přihlédnuto k tomu, že je rodinným příslušníkem občanky Evropské unie (tj. dcery) podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, z čehož plynou jisté důsledky, přinejmenším pokud jde o § 119a odst. 2 téhož zákona a povinnost zkoumat přiměřenost dopadů vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce a jeho dětí.
4. Napadené rozhodnutí o správním vyhoštění je tedy dle žalobce nepřiměřené okolnostem případu, neboť velmi negativně dopadá do rodinného a soukromého života žalobce a jeho dětí. Správní orgány se přitom dle jeho tvrzení spokojily toliko s tím, že dceři žalobce je již více jak 21 let a nesdílí s ním společnou domácnost. Dále žalobce uvedl, že ačkoliv je s manželkou v rozvodovém řízení, přičemž mu tato aktuálně brání ve styku s dětmi, má s nimi silný vztah (resp. o ně pečoval), a tudíž je potřebný jejich vzájemný (pravidelný) kontakt. Dotčeným rozhodnutím tak dle žalobce dojde k závažnému omezení práv vyplývajících z postavení jeho nezletilého syna jako osoby chráněné čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, jakož i jeho dcery jako občanky České republiky. Vycestování žalobce z území v důsledku vydání napadeného rozhodnutí tudíž představuje nepřiměřený zásah do života žalobce a jeho dětí, který je též v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.
5. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pak žalobce shledal v tom, že žalovaná v jeho odůvodnění nesprávně poukázala na to, že shora jmenovaná dcera žalobce není občankou České republiky. Dále žalobce uvedl, že žalovaná fakticky neposoudila otázku souladu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prvostupňového rozhodnutí s Úmluvou o právech dítěte, což také způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

6. Závěrem žalobce poukázal na to, že podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění rodinnému příslušníku občana Evropské unie. Žalovaná nicméně ve věci pominula fakt, že žalobce naplňuje znaky rodinného příslušníka podle § 15a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců a postavení osoby oprávněné ve smyslu čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně v úplnosti odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž dodala, že v postupu správních orgánů ve věci neshledala pochybení.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
9. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. V souvislosti se samotným obsahem žalobní argumentace zdejší soud předně upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ze kterého plyne, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).
12. Soud se tedy ve světle citované judikatury nejprve zabýval posouzením přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a to zejména v kontextu žalobcova obecného tvrzení o tom, že dle nesprávného hodnocení žalované dcera žalobce není občankou České republiky

a dále, že žalovaná fakticky neposoudila otázku souladu prvostupňového rozhodnutí s Úmluvou o právech dítěte.

13. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
14. S odkazem na výše citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svoji základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*.
15. Přehlédnout nelze ani fakt, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36).
16. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
17. Vycházeje z dříve popsaného je pak v řešeném případě třeba uvést, že z napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým je z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně možné vysledovat úsudek správních orgánů, které srozumitelným a přehledným způsobem odůvodnily, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešily. Správní orgány se přitom zcela odpovídajícím způsobem – tj. na základě učiněných zjištění a tvrzení samotného žalobce uplatněných ve věci – zabývaly i otázkou přiměřenosti dopadů namítaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (viz str. 5 až 8 napadeného rozhodnutí ve spojení se str. 9 až 11 prvostupňového rozhodnutí).
18. Pokud se v tomto ohledu jedná konkrétně o tvrzení žalobce, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť dle žalované není jeho dcera občankou České republiky, což je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle žalobce nesprávné hodnocení, pak ani tuto námitku neshledal zdejší soud důvodnou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je totiž zřejmé, že žalovaná byt nejprve konstatovala, že ze správního spisu – konkrétně z protokolu o výsledku žalobce ze dne 6. 10. 2025, v němž sám žalobce výslovně uvedl, že celá jeho rodina, a tedy i jeho dcera T. T. L. B., narozená X, jsou občany Vietnamské socialistické republiky s povoleným trvalým pobytem na území, což mělo být správním orgánem I. stupně následně ověřeno i lustrací v dostupných informačních systémech (pozn. soudu – z úřední činnosti je zdejšímu soudu známo, že dcera žalobce, narozená 15. 6. 2002, je občankou České republiky – viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2025, č. j. 78 A 12/2025-33), následně v řešeném případě srozumitelně a v úplnosti vyložila, že i kdyby jeho dcera byla státní občankou České republiky, tak by ani tato skutečnost ze žalobce neučinila rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Současně žalovaná v posuzovaném případě komplexně hodnotila mj. právě vztah žalobce s jeho zletilou dcerou – tj. rodinný život žalobce a dcery na území, přičemž uvedl, že žalobce s již zletilou dcerou nesdílí společnou domácnost, nevyživuje ji a aktuálně s ní ani není v žádném kontaktu (viz též str. 4 až 5 a 9 prvostupňového rozhodnutí). Ačkoliv tedy žalovaná v napadeném rozhodnutí danou otázku vypořádala tzv. v alternativách, což ji soud musí důrazně vytknout, přesto shledal v dotčené části toto hodnocení plně přezkoumatelným.

19. Co se poté týče povšechné poznámky žalobce, že žalovaná fakticky neposoudila otázku souladu prvostupňového rozhodnutí s Úmluvou o právech dítěte, ani tuto zmínku soud v řešeném případě nevyhodnotil důvodnou. Žalovaná totiž mj. jasně a srozumitelně vyslovila, že ačkoliv správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, pouze v případě, že by odloučení osob představovalo natolik závažný zásah do jejich vztahů, bylo by nedobrovolné vycestování toho kterého cizince v rozporu s mezinárodními závazky České republiky – Úmluvou o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Následně k tomu žalovaná doplnila, že na základě učiněných zjištění v případě žalobce takový druh vztahu – zvláště v kontextu vztahu s jeho nezletilým synem, se kterým není v žádném kontaktu, jakož i integrace žalobce do společnosti České republiky – neshledala. U žalobce tak žalovanou nebyla shledána žádná rodinná či soukromá vazba, a to zejména při zohlednění toho, že na území pobývá jeho bývalá manželka, zletilá dcera, nezletilý syn a bratr, která by ho natolik pevně a trvale k České republice nebo členským státům vážala – tj. aby napadené rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky a členských států bylo možné považovat za nepřiměřené.
20. Zdejší soud tudíž (ve světle uplatněné žalobní argumentace) neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Ostatně žalobce dle názoru soudu spíše než s absencí úvah žalované ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasil právě s vlastními závěry žalované, resp. správního orgánu I. stupně, o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Žalobce tedy polemizoval s konkrétními závěry správních orgánů ve věci, když v zásadě namítl nesprávnost učiněných hodnocení, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění namítaných rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů správních orgánů není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti.
21. K blíže neodůvodněné poznámce žalobce týkající se postupu žalované ve věci (resp. že žalovaná nenapravila pochybení správního orgánu I. stupně) soud toliko v odpovídající rovině obecnosti uvádí, že úkolem odvolacího orgánu je ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy v rozsahu účastníkem uplatněných námitk. Této povinnosti ovšem žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bezpochyby dostála, neboť její rozhodnutí obsahuje jasné a srozumitelné úvahy, pro které považovala postup správního orgánu I. stupně za souladný se zákonem. Pouhý fakt, že žalobce nesouhlasí se závěry správních orgánů obou stupňů, ještě porušení povinností dle správního řádu či už dříve řešenou nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí nezakládá. Stejně tak, jestliže žalobce v tomto smyslu zcela povšechně namítl, že žalovaná náležitě nezjistila stav věci (§ 3 správního řádu), pak soudu není vůbec zřejmé, o jaké konkrétní skutečnosti žalobce uvedené tvrzení opírá. V daném případě jsou totiž ve vztahu k veškerým relevantním okolnostem z obsahu správního spisu zřejmé podklady, z nichž správní orgány v namítaných rozhodnutích vycházely, a které také následně i odpovídajícím způsobem hodnotily. Nadto sám žalobce v podané žalobě uvedl, že správní orgány „*důkladně zjistily všechny okolnosti svědčící v jeho neprospěch*“, avšak měly opomenout skutečnosti „*svědčící v jeho prospěch*“. Žalobce nicméně žádné konkrétní okolnosti svědčící v jeho prospěch, které by správní orgány řádně nezohlednily, neoznačil, přičemž ani soud v tomto ohledu takový deficit v postupu správních orgánů obecně neshledal. Nutno k tomu upozornit i na fakt, že žalobce byl v projednávaném případě správním orgánem I. stupně seznámen s podklady pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu a měl také možnost se k daným podkladům v úplnosti vyjádřit, přičemž uvedl, že ve věci už nemá co sdělit, nepožaduje žádné doplnění spisové dokumentace a nemá důkazní návrhy. Soud pak musí na tomto místě opětovně zdůraznit, že za dané situace nebyl povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet argumenty či dohledávat důkazní prostředky svědčící v jeho prospěch. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale nepřipustně by přebíral roli advokáta žalobce. Omezil-li se tedy žalobce v podané žalobě na prostou poznámku, že správní orgány rezignovaly na řádné objasnění skutkového stavu (konkrétně „*skutečností svědčících v jeho prospěch*“), aniž by přímo indikoval, jaké okolnosti nebyly zjištěny (zohledněny), nemohl soud ani této nekonkrétní námitce přisvědčit.

22. Konečně pouhý odkaz žalobce na § 2 odst. 3 a 4 správního řádu s tím, že došlo k porušení povinností správních orgánů obou stupňů, bylo třeba ve věci považovat za již natolik neurčitý, že se jím soud nebyl vůbec schopen zabývat, když žalobce nijak neozřejmil, v čem konkrétně by tato pochybení měla spočívat. V tomto ohledu je též nutno připomenout, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být správními orgány dle žalobce porušena, nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, či rozsudek rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud zároveň v rámci hodnocení řešeného případu v obecné rovině neshledal, že by se správní orgány dopustily porušení žalobkyní zmíněných ustanovení správního řádu.
23. Následně se soud zabýval samotným meritem žalobní argumentace, kterým byla v zásadě otázka přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života přitom žalobce spojoval obecně s tím, že má na území České republiky úzký rodinný vztah se svými dětmi – zletilou dcerou a nezletilým synem.
24. S ohledem na obsah a formulaci žalobních námitek uplatněných v této části, které ve své podstatě odpovídaly námitkám odvolacím, soud na tomto místě úvodem zdůrazňuje, že v rámci vlastního vypořádání žalobních tvrzení aktuálně nehledal způsob pro alternativní či zcela originální vyjádření závěrů tam, kde tak bylo dostatečně učiněno už žalovaným v rámci napadeného rozhodnutí. Soud proto v částech, v nichž se se závěry žalovaného shodl, na tyto odkázal, popř. je stručně zopakoval (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, nebo ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014-88).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Smyslem soudního přezkumu správních rozhodnutí totiž najisto není stále dokola (podrobně) opakovat již jednou vyřčené (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20).

25. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců platí, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území členských států bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
26. Z § 119a odst. 2 téhož zákona vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
27. V nyní projednávané věci soud především zdůrazňuje, že žalobce naplnil podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců, neboť na území České republiky i Evropské unie pobýval bez potřebného víza či platného oprávnění k pobytu. Tato okolnost, které si ostatně žalobce byl plně vědom, tedy nebyla předmětem sporu (resp. žalobních námitek), a soud se jí proto více nezabýval.
28. Soud poté uvádí, že zákon o pobytu cizinců v § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 stanoví správním orgánům povinnost zabývat se možnými dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Při přezkumu tohoto zásahu je přitom podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nutné vycházet především z rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura pak jednoznačně konstatuje, že v rámci správního vyhoštění se prostřednictvím principu proporcionality vyvažují zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek ze dne 3. 10. 2014 ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10).
29. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že *„v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“* (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 356/2020-28).

30. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je přitom otázkou výkladu práva a jeho aplikace na daný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007-109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007-151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09).
31. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, se při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 10 Azs 186/2015-41).
32. Vycházejí z výše popsaného tedy soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území České republiky z pohledu odkazovaných kritérií a poměřil jej s veřejným zájmem České republiky na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území, který žalobce nepochybně porušil svým nelegálním pobytem na území. K tomu je případným odkázat i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2025, č. j. 3 Azs 218/2024-32, ve kterém bylo k otázce přiměřenosti vyhoštění s ohledem na existenci rodinného života v České republice vysloveno, že *„samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby (...) automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (...) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život.“*
33. Z obsahu správního spisu – z protokolu o výsledku žalobce ze dne 6. 10. 2025, je přitom v daném kontextu nájisto zřejmé, že sám žalobce si byl svého nelegálního pobytu zcela vědom, přičemž k nevycestování z území v rámci dotčeného správního řízení konkrétně uvedl, že chce nejprve vyřešit rozvod s manželkou (resp. majetkové vyrovnání), a poté by už mohl z území odjet. Zároveň žalobce toliko poukázal na své děti, které pobývají na území České republiky. Stran rodinné vazby se zletilou dcerou, narozenou 15. 6. 2002, a nezletilým synem, narozeným 26. 4. 2016, pak žalobce přímo konstatoval, že se s nimi aktuálně nevidá ani je nenavštěvuje (ani bývalou manželku). Děti žalobce jsou dle jeho tvrzení vyživovány bývalou manželkou žalobce. Přítomnost žalobce v blízkosti jeho rodiny současně *„není žádána“*, resp. na něj bývalá manželka při poslední návštěvě zavolala hlídku policie. Z výpovědi samotného žalobce se tak ve věci jasně podává, že bývalou manželku, zletilou dceru a nezletilého syna nevidá a nenavštěvuje je, resp. s nimi není v přímém (osobním) kontaktu, ani nepřispívá na jejich živobytí. Kromě uvedených rodinných příslušníků má žalobce na území České republiky pouze bratra, se kterým však na sobě nejsou nijak závislí; zbytek rodiny žalobce žije ve Vietnamské socialistické republice.

34. Soud pak stejně jako správní orgány nijak nezpochybňuje fakt, že žalobce má na území České republiky zletilou dceru (občanku České republiky – k tomu viz odůvodnění výše), a nezletilého syna (státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky), přičemž zde žalobce pobývá od roku 2009. Z učiněných zjištění, zejména z výše popsaných vlastních tvrzení žalobce, nicméně nelze v řešeném případě dospět k závěru, že by zde existovala jakákoliv specifická okolnost – indikující natolik závažné narušení rodinného a soukromého života žalobce, pro kterou by bylo možné považovat napadené rozhodnutí za nepřiměřené (resp. nezákonné).
35. V tomto ohledu je třeba doplnit, že v posuzované věci nelze dle názoru soudu dovodit, že by byla realizace rodinného života žalobce ve Vietnamu, kde má ostatně i zbytek své rodiny, přičemž se jedná také o domovskou zemi jeho nezletilého syna, zcela vyloučena, jakkoliv by to jistě pro žalobce, popř. i jeho rodinu, pokud by jej dobrovolně následovala, znamenalo citelnou životní změnu. Zde je případným též připomenout, že dcera žalobce, narozená 15. 6. 2002, je již zletilá, a tudíž zcela soběstačná a ve svých rozhodnutích na žalobci nezávislá; žalobce s ní ostatně ani nesdílí společnou domácnost a nevyživuje ji. Možno zároveň poukázat i na variantu realizace rodinného života tzv. „na dálku“, zejména prostřednictvím telekomunikačních technologií, popř. i vzájemných návštěv, ačkoliv se žalobce s dětmi dle jeho tvrzení aktuálně vůbec nevidá. Případnou finanční podporu dětí, pokud by s touto žalobce hodlal započít, nepochybně může zajistit prostřednictvím rozličných peněžních nástrojů i distančně. Soud také nepřehlédl fakt, že pobytový status nezletilého syna žalobce není jakkoliv závislý na pobytu žalobce, přičemž má tento syn na území plnohodnotnou péči matky, a i nadále tak má v případě potřeby zajištěnu péči minimálně jednoho z rodičů. Sám žalobce poté nezmínil nad rámec pouze obecného odkazu na oprávněný zájem svých dětí být s ním v kontaktu (pozn. soudu – ačkoliv vzájemný styk není současně fakticky realizován) a na dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života žádné relevantní skutečnosti, které by již správní orgány ve věci nevzaly v úvahu. Na tomto základě proto soud neshledal rozhodnutí správních orgánů – konstatující neexistenci výjimečné situace z hlediska vážného dopadu do rodinného života žalobce a jeho dětí – za rozporná s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Soud navíc upozorňuje na to, že Úmluva o právech dítěte v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě; naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít (srov. čl. 9 odst. 4 a čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte).
36. Vycházeje z výše uvedeného a v souvislosti s odkazem žalobce na nejlepší zájem dítěte (tj. nezletilého syna) soud současně doplňuje, že ESLP ve své judikatuře přisuzuje hledisku nejlepšího zájmu dítěte zcela zásadní význam – ne však v tom smyslu, že by musel vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě z hlediska procesního. ESLP tedy posuzuje, zda příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte a případným konkurujícím veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, rovněž judikoval, že z „hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění je v souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) nezbytné zvažovat, jak se toto rozhodnutí dotkne nezletilých dětí cizince. Kritérium nejlepšího zájmu dítěte má v řízení o správním vyhoštění zásadní význam a je třeba ho brát za středobod úvah o přiměřenosti dopadů daného rozhodnutí dle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky; to ovšem neznamená, že by po důsledném posouzení individuálních okolností věci jiný konkurující zájem (například zájem státu na správním vyhoštění cizince) nemohl převážet.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

37. V předmětné věci bylo správní vyhoštění uloženo přímo žalobci, avšak i to s sebou nese jistý dopad na život jeho nezletilého syna. Právě tuto skutečnost odráží § 174a, jakož i § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které povinnost zohledňovat dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince zakotvují (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19). Nejlepším zájmem dítěte je přitom žít se svými rodiči a vyrůstat v harmonickém prostředí. Tento zájem byl však v kontextu projednávaného případu významně narušen právě jednáním žalobce (nezákonným pobytem na území), jak už bylo také dříve popsáno.
38. Pokud se poté jedná o protichůdný zájem státu na správním vyhoštění žalobce, pobyt na území České republiky skutečně není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo. O to více je třeba, aby si cizinec takové možnosti vážil a žil v souladu s pravidly, která v České republice platí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 210/2017-57). Jestliže tedy žalobce zcela vědomě neopustil Českou republiku, přestože již nedisponoval žádným pobytovým oprávněním ani vízem, lze vskutku dojít k závěru o nedostatečném respektu k českým právním předpisům.
39. Při vážení obou výše definovaných protichůdných zájmů vzal soud v potaz skutečnosti již dříve popsané, vyplývající stran jeho vztahu s nezletilým synem zejména z vlastní výpovědi žalobce. V této části tak bylo zvláště podstatným zjištěním, že žalobce svého nezletilého syna nevyživuje (ostatně vyživovací povinnost by jistě mohl plnit ze své domovské země, resp. i z jakékoli jiné země), nesdílí s ním domácnost, přičemž se synem není ani v osobním kontaktu – resp. tohoto současně nenavštěvuje ani se s ním nevidá. V případě žalobce tak dle soudu nebude vzhledem k těmto skutečnostem, resp. faktické redukci (až neexistenci) osobního vztahu žalobce s jeho synem, omezení jejich vzájemného osobního kontaktu v důsledku předmětného správního vyhoštění žalobce nepřiměřené. Jak už bylo také dříve vyloženo, správní vyhoštění samo o sobě pro žalobce neznamena úplné zpřetrhání rodinných vazeb, neboť je mu ukládáno pouze na omezenou dobu a nebrání mu v případném kontaktu s nezletilým synem (popř. i zletilou dcerou), jak prostřednictvím prostředků komunikace na dálku, tak i v rámci možné osobní návštěvy.
40. Soud proto uzavírá, že v řešené věci převážil zájem na správním vyhoštění žalobce nad zájmem na zachování jeho soukromého a rodinného života na území, přičemž tak zásah do soukromého a rodinného života žalobce neshledal nepřiměřeným. Žalobce si musel být vědom toho, že setrváním na území České republiky bez platného pobytového oprávnění, se dopouští protiprávního jednání, kterým ohrožuje soužití, resp. možnost osobního kontaktu, se svými rodinnými příslušníky na území, neboť se vystavuje riziku správního vyhoštění. Žalobce se poté za daných okolností nemohl spoléhat na to, že úspěšně využije svého nezletilého syna (resp. i zletilou dceru) jako „štítu“ před správním vyhoštěním. Soud podotýká, že právo na ochranu soukromého a rodinného života nepředstavuje povinnost státu zajistit žalobci komfort rodinného a soukromého života na svém území za jakýchkoliv podmínek, neboť je především na žalobci, aby si své rodinné a pobytové záležitosti uspořádal právě tak, aby nepůsobil nesnáze sobě a svým blízkým, tedy aby si zajistil oprávněnost svého pobytu na území.
41. Nutno k tomu doplnit, že žalobce je v produktivním věku, zdravotně i pracovně způsobilý, přičemž jeho vazby na domovský stát nelze považovat za zcela zpřetrhané; ostatně tam žije zbytek celé jeho rodiny. Žalobce přitom nemá na území České republiky žádné významné sociální, kulturní či ekonomické vazby (vyjma pobytu odkazovaných rodinných příslušníků), byť v České republice pobývá od roku 2009. Předmětné rozhodnutí tak seznatelně nelze hodnotit jako nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V tomto ohledu soud dodává, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. V této souvislosti bere ESLP v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu (pozn. soudu – v dané věci žádné takové okolnosti žalobce ani netvrdil) a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život, na jeho území. V recentním usnesení ze dne 3. 2. 2025, sp. zn. II. ÚS 2213/24, pak Ústavní soud opětovně připomněl svoji ustálenou judikaturu, podle níž ústavně zaručené subjektivní právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srov. také usnesení téhož soudu ze dne 27. 7. 2021 sp. zn. I. ÚS 1370/21).

42. Závěrem se soud zabýval povšechnou argumentací žalobce, že je otcem občanky České republiky – konkrétně dcery, narozené 15. 6. 2002, a tedy rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. K tomu soud ve stručnosti odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (viz str. 6 až 8), ve kterém byl na základě § 15a odst. 1 až 3 nadepsaného zákona a čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES vysloven závěr, že na žalobce nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, resp. České republiky. Zároveň zdejší soud upozorňuje na fakt, že je mu z jeho úřední činnosti známo hodnocení plynoucí z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2025, č. j. 78 A 12/2025-33, v němž byla tato otázka již dříve v úplnosti posouzena, a to v rámci soudního přezkumu rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu. Od tohoto posouzení se přitom zdejší soud nemá důvodu jakkoliv odchýlit ani v nyní projednávaném případě.
43. V daném ohledu soud nejprve uvádí, že je z dikce § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nájisto zřejmé, že za rodinného příslušníka občana Evropské unie lze považovat pouze rodiče občana Evropské unie mladšího 21 let (první předpoklad), který o tohoto občana Evropské unie skutečně pečuje (druhý předpoklad). Obě tyto podmínky musí být splněny kumulativně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2025, č. j. 7 Azs 14/2025-38, ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49, ze dne 12. 6. 2025, č. j. 9 Azs 162/2024-54, nebo právní věta rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2016, č. j. 78 A 1/2016-34). V řešeném případě nicméně nebyla naplněna podmínka věku (jako prvotní předpoklad), tedy nedosažení 21 let potomka, neboť dcera žalobce, narozená 15. 6. 2002, občanka České republiky, měla již v době vydání prvostupňového rozhodnutí 23 let a 3 měsíce. Z tohoto důvodu tak bylo ve věci naprosto nerozhodným, zda byla naplněna podmínka druhá, tedy zda o tohoto potomka žalobce skutečně pečuje. Žalobce proto nebylo dle shora citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců možno považovat za rodinného příslušníka občanky Evropské unie.
44. Na tomto místě je dále třeba doplnit, že § 15a zákona o pobytu cizinců je transpozicí směrnice 2004/38/ES, a je tudíž nutné ho vykládat v souladu s čl. 2 odst. 2 a čl. 3 odst. 1 a 2 uvedené směrnice, které definují kategorie osob, které jsou považovány za rodinné příslušníky občanů Evropské unie (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 Azs 164/2020-19). Zároveň je nutno si uvědomit skutečný smysl poukazované směrnice, jímž rozhodně není zákaz oddělení rodičů od dětí, u nichž se předpokládá, že ve věku 21 let jsou zcela soběstačnými jedinci. Směrnice 2004/38/ES cílí výlučně na neodlučování vyživovaných (závislých) osob (zejména potomků) od občanů

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Evropské unie, nikoliv naopak, neboť výživou, péčí či jinak závislé osoby jen velmi obtížně povedou plně samostatný život. To nicméně neplatí opačně, tzn. takovou ochranu nejen zákon o pobytu cizinců, ale ani směrnice 2004/38/ES, osobám, které nejsou z relevantních důvodů vyživovány, neposkytuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 Azs 18/2021-48).

45. Z tvrzení samotného žalobce v rámci správního řízení však zřejmým způsobem vyplynulo, že jeho zletilá dcera vede aktuálně život na žalobci zásadně nezávislý – nevidají se a nenavštěvují se, nejsou členy jedné domácnosti a žalobce ji nevyživuje; stejně tak není žalobce osobou vyživovanou ze strany dcery; vzájemně si nezajišťují ani jakoukoliv osobní péči. Na žalobce tudíž nebylo možno pohlížet jako na rodinného příslušníka občanky Evropské unie v kontextu § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž smyslem odkazovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož i směrnice 2004/38/ES, skutečně není toliko budování či udržování (posilování) citových vazeb mezi rodiči a jejich (zletilými) dětmi staršími 21 let.
46. Jestliže přitom žalobce v dotčené části žalobní argumentace výslovně odkázal na to, že naplňuje znaky rodinného příslušníka podle § 15a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, zdejší soud konstatuje, že se jednalo o tvrzení zcela mimoběžné, neboť takové ustanovení zákon o pobytu cizinců vůbec neobsahuje.
47. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud ve věci neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
48. Současně soud výrokem II. rozsudku dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. ledna 2026

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce